

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institutioes Morales

In Quibus Vnivers[ae] Quaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1602

29. Hostia pro peccato priuati hominis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14077

Sexto Quaritur, Quo ritu, & cæremonia, Hostia pro peccato immolabatur? Respondeo: aut erat hostia pro peccato summi Sacerdotis, aut pro peccato Populi Principis, aut priuati hominis, & vnaquæque hostia diuersis ritibus, & cæremonijs immolabatur.

Caput XXVI.

Hostia pro peccato summi Sacerdotis.

Pro peccato Pontificis, mactabatur vitulus ex bobus. Leuit. 4. Et eam hostiam immolabat, teste Philone, summus Sacerdos: quamuis Abulesis solitam. Quicquid senserint isti, capiti ipsius vituli manum imponebat summus Sacerdos, qui pro suo peccato offerebat. Cædebatur vitulus extra tabernaculum in altari holocaustorum, quod erat ante ostium tabernaculi. Deinde, cratere excipiebatur pars aliqua sanguinis, & inferebatur in tabernaculum: & versus velum, quod pendeat ante Sanctum Sanctorum, aspergebatur septies, hoc est, perfecte, quia peccatum Pontificis grande censebatur, & ideo magna, & perfecta indigebat expiatione. Eademque ratione vitulus, qui est hircus, & oue maior, immolabatur. Eodem sanguine tingebantur cornua altaris Thymiamatis, & eorum reliquum sanguinem effundebat Sacerdos ad basim, hoc est, iuxta basim altaris holocaustorum. A deo omnis, & renes, & retilum, quod est super eos, incendebantur in altari holocaustorum: pelles, & omnes carnes cum capite, pedibus, intestinis, & fimo, efferebantur extra castra, & mundo in loco exurebantur. Locus mundus quærebatur, quia id requirebat vitulus, qui erat Deo immolatus. Porro extra castra exurebantur, ad significandum, peccatum Pontificis, ita esse igni totum exustum extra castra, ut nihil in posterum populo nocere posset. Lapsus enim Sacerdotis, non est sine offensione populi; & ideo extra castra vitulus incenditur, ut nihil populum lædat; & ut qui populum offendit, excludatur à populo suum peccatum poena debita expiaturus. Nihil ex hac victima comedebatur, quoniam erat immolata pro tam grandi peccato Pontificis.

Caput XXVII.

Hostia pro peccato Principis.

Cædebatur hæc hostia videlicet hircus ex capris, id est, tener & optimus, & manum capiti eius Princeps imponebat. Princeps verò intelligebatur, siue Militæ Dux, siue Præfectus, vel caput totius ciuitatis, populi, vel familiae: Nō extra castra incendebatur hæc hostia, nec sanguis eius inferebatur in tabernaculum, quem admodum in priori, & sequenti sacrificio: quare extra tabernaculum sanguis aspergebatur, & eo tingebantur cornua altaris holocaustorum, non altaris incensio: non enim peccatum Principis erat tam grande, quam erat peccatum summi Sacerdotis, aut totius populi.

Caput XXVIII.

Hostia pro peccato Populi.

Leuit. 4. hæc hostia eodem ritu, & cæremonia, quæ victima pro peccato Pontificis, immolabatur; & ideo extra castra tota incendebatur in loco mundo, quia erat pro peccato totius populi; & propterea capiti victimæ seniores populi manum imponebant, quasi totus populus iram Dei deprecaretur, & auerteret à se.

Peccatum populi erat, cum omnes, vel maior populi pars peccasset. De his duabus hostijs intelligitur illud Pauli ad Hebræos scribentis: *quorum enim animalium inferitur sanguis pro peccato in sancta per Pontificem, horum corpora cremantur extra castra, quod quidem ex Leuit. 6. sumptum est, vbi legimus: Hostia enim, quæ caditur pro peccato, cum sanguis inferitur in tabernaculum testimonij, ad expiandum in sanctuario, non comedetur, sed comburetur igni.* Sanguis igitur aspergebatur versus velum pendens ante Sanctum Sanctorum, & cornua altaris Thymiamatis tingebantur, & reliquus totus sanguis fundebatur iuxta basim altaris holocaustorum.

Leuit. 16. legem Deus tulit, ut Sacerdos duos hircos à populo suscipiat pro peccato expiando, & vnum arietem in holocaustum, & mittat sortem super vtrumque hircum, vñ pro eo, qui mactandus erat pro peccato, alterum pro eo, qui erat abiiciendus in montem. Et cum mactauerit hircum pro peccato, inferat sanguinem eius intra velum, ut aspergat, & expiet sanctuarium ab immunditijs filiorum Israel. Et postquam mundauerit sanctuarium, tabernaculum, & altare, tunc offerat hircum alterum viuum, & postea vtraque manu super caput eius cõstretur omnes iniquitates filiorum Israel, & vniuersa delicta atque peccata eorum: quæ imprecaus capiti eius, emittat illum per hominem ad id paratum in desertum: & portabit hircus omnes iniquitates eorum in solitudinem. Ex hac lege alter hircus immolabatur pro peccato: alter viuus quasi peccata populi portans, in solitudinem mittebatur, hoc est peccatorum poenas luebat pro populo. Magna profecto Dei benignitas, qui poenas, quas populus pro peccato soluere debebat, in caput hirci transferebat; & ut eas à populo remoueret, in solitudinem hircum abiici iubebat. Adumbratus est Christus, in quo, ut ait Isaias, Dominus posuit iniquitatem omnium nostrum, hircus dicebatur peccata populi portare, quia eo in solitudinem abiecto, peccata expiabantur, & dimittebantur.

Caput XXIX.

Hostia pro peccato priuati hominis.

Hæc victima Leuit. 4. mactabatur eodem ritu, quo victima pro peccato Principis: nisi quod poterat offerri minor hostia, videlicet mas vel femina ex capris. Comedebat Sacerdos, qui offerebat, ex hoc sacrificio. nam Leuit. 6. legimus: *Sacerdos, qui offert, comedet eam, victimam scilicet, Sacerdotè intelligit, qui ea hebdomada sa-*

Heb. 13.

etis operabatur. Cum etiam dicitur: *Omnis masculus de genere sacerdotali, vescetur de carnibus: non domesticos illius sacerdos intelligit, sed sacerdotes omnes ex illa familia sacerdotali, quæ secundum ordinem vicis suæ ministrabat ea hebdomada, quamvis pars melior & maior ad offerentem sacerdotem pertineret, qui propterea dicitur eam comedere, quia præcipuam partem edebat.*

Nam Leuit. 7. eodem modo loquitur Scriptura de hostia pro delicto, cum ait: *Omnis masculus de genere sacerdotali in loco sancto vescetur his carnibus.* Et post pauca: *ad sacerdotem, qui eam obtulerit, pertinet.* Sic enim hæc intellexisse videntur Iosephus lib. 3. Antiquit. cap. 13. & Philo. Hostiam porro, quæ non cremabatur, Sanctum Sanctorum nominat Scriptura, hoc est, valde sanctum sacrificium: Sicut nos, res valde sanctas, dicimus sacrosanctas. Et ideo in loco mundo & sancto comedebatur, hoc est, in atrio tabernaculi, & sanctum esse oportebat, quicquid eam tangebatur.

Caput XXX.

Hostia pro delicto.

CAedebatur hæc victima pro peccato per errorem, vel ignorantiam admisso vel erat pro delicto facta per ignorantiam iuris, contra ceremonias legis, ut si quis vteretur oleo sacrae unctionis, vel thymiamate Deo dicato, vel ederet sacros cibos, quibus vesci solis sacerdotibus licebat. Vel erat pro quolibet alio delicto per ignorantiam iuris. Leuit. 5. prope finem legitur: *Anima, si prauaricans ceremonias (id est, Homo qui ceremonias violauerit) per errorem, offeret pro delicto arietem immaculatum de gregibus (id est, tenebrum, integrum, & optimum) qui emi potest duobus siclis, iuxta pondus sanctuarij: ipsiusque, quod intulit damnum, restituat: & quintam partem ponet supra, tradens sacerdoti, qui rogabit pro eo.* Et Leuit. 6. iubetur qui deliquit per errorem, offerre arietem ex grege, iuxta mensuram æstimationemque delicti: quorum verborum sensus est: Maiorem, aut meliorem arietem, pro vt granior, leuior que culpa delicti fuerit, offeret. Et teste Iosepho, is, qui peccauerat, sacerdotem adibat, cui suum peccatum confitebatur, vt ipsius arbitrio arietem eligeret, quem offerret pro delicto. Quod verò in vulgata editione dicitur: *Coniuncta delicti (scilicet anima) reddet omnia, ita intelligitur, conscientia sui delicti reddet omnia.* Vescabantur itaque Sacerdotes ex victimis immolatis pro delicto, aut pro peccato priuatorum hominum. Vnde apud Oseam legimus, sacerdotes peccata populæ mei comedent. Significat: Sacerdotes alii & viuere solent ex hostijs oblati à popularibus, & macatis pro eorum peccatis & delictis.

Si quæras, quodnam erat iuge sacrificium? Respondeo: Numeror. cap. 28. hanc legem contineri: *Hæc sunt sacrificia, quæ offerre debetis: Agnos immaculatos duos quotidie in holocaustum semper. Vnum offeretis mane, & alterum ad vespertinam, decimam partem ephi simile, quæ confersa sit oleo purissimo, & habeat quartam partem Hin per agnos singulos in sanctuario Domini: alterumque agnum similiter offeretis*

ad vespertinam iuxta omnem ritum sacrificij matutini, & habentiorum eius. Hæc ibi: Porro ephi erat apud Hebræos rerum aridarum mensura, & erat pars decima Cori, qui erat mensura maxima rerum aridarum. Continebat ephi tria sata, & capiebat decem Ghomor: nam Exod. 16. Ghomor dicitur pars decima ephi. ephi vero continebat Cabos fere viginti; si mensuras Hebraicas reducamus ad Latinas antiquas, & Romanas, & Hispanicas, quæ modo sunt in vsu. ephi capiebat tres medios Latinos, decimam partem vnius Rubbij Romani, quinque Hispanicas celemines. Hin erat apud Hebræos mensura liquidarum rerum, erat decima pars Bati, qui erat maxima mensura liquidorum, capiebat Hin duodecim Logim, Log verò continebat vnum Sextarium Latinum antiquum. Vnde Hin continebat duodecim sextarios. Sextarius capiebat sex cyathos. Sextario æqualis est mensura Romana, italicè dicta foglietta, cui fere responderet mensura Hispanicè vocata quartillo, quæ est mensura minima liquidorum. Vocabatur iuge sacrificiū siue holocaustū, item sempiternū: matutinū idem & vespertinū, quia quocumque die offerebatur. Hoc autem sacrificium publicis impensis fiebat, vt tradit Iosephus: nec erat dies, quo non offerretur. Nam & si festi dies incidere, quibus alia victima immolaretur, vt Sabbatum, Neomenia, & dies Azymorum, ita tamen illæ cedebantur, vt iuge sacrificium non intermitteretur.

Si iterum roges, cur Deus præcepit Deuter. 19. ne offerretur pretiū scortis, aut canis in templo, Non vult Deus turpia lucrare, ne scortum occasionem haberet sui peccati; si ex mercede eius aliquid offerretur in templo, vt gratum & acceptum Deo. Item, canis erat animal immundum, vile, abiectum, & impudicum.

Vltimò quæri potest, an veteris legis sacrificia gratiâ & sanctitatem conferrent, & peccata delerent. Ratio dubitatio legis est, quoniam Leuit. 1. sãpè de holocausto legitur, illud esse sacrificium, quo Dominus placabatur, & eius odor esse suauissimum, eoque peccata offerentium expiari: & idem Leuit. 2. & 3. frequenter reperitur. Leuit. item 4. non semel, aut iterum apertè dicitur: *Rogabitque pro offerente sacerdos, & propitius erit ei Dominus, & dimittentur ei peccata.* Adde, quod hæc sacrificia offerbantur cum fide, spe, charitate, & obedientia in Deum, ergo erant illi grati & accepta. Item, Ecclesia petit à Deo, vt sacrificium Missæ, quod facit & offert per ministrum sacerdotis, sit Deo acceptum, sicut accepta fuerat sacrificia Abelis, Melchisedechi, & Abraham: at non minùs grata fuerunt Leuitica sacrificia, quàm illa priora. Postremò, Leuit. 18. & Ezech. 20. habetur: *cultores legis victuros in eis, id est, ex eis, & per ea.* Magister Sententiarum in 4. distinct. 7. existimauit, ea sacrificia, etiam cum vera fide, spe, & charitate in Deum facta, nullam habuisse vim, gratiâ, & iustitiam conferendi; ac solum fuisse diuinitus constituta ad excitandum obedientiæ & pietatis studiū, & ad obeunda virtutis officia, in quibus se veteres illi Iudæi exercerent, vt ab idolorum cultu auerterent, deniq; vt typi & figuræ essent sacrosancti sacrificij per Christum offerendi, eo quod tota illa verè lex, nihil aliud erat nisi

Iose. lib. 3.
antiquit. c. 10.

Osea 4.

Gen. 4.
24.

vmbra